

Kansan yksilöllisyys

Suomen kansa viettää itsenäisyytensä päivää joulukuun 6 p:nä. Sillä 6 p:nä joulukuuta 1917 Suomi oli tilaisuudessa julistautumaan täysin itsenäiseksi valtioksi.

Tämä antaa meille aiheen syventyä kansa-käsitteeseen yleensä sekä Suomen kansan kohtaloon erikoisesti.

Pekka Ervastilta saamme kuulla sen perustavaa laatua olevan toteamuksen, että yleensä elämän ilmennyksien mallina eli perikuvana on ihminen. Ihminen on pienoismaailma. Niinpä kansakin on kuin suurennettu ihminen. Sama moninaisuus ja sama moninaisuuksien ykseys kuin on ihmisessä, sama on myöskin kansassa. Ihmisen ruumiissa voimme aluksi panna merkille kolme itsenäistä toimintakeskusta. Ensiksi vatsa ruoansulatuskeskuksena. Sitä vastaa kansassa talouselämä. Kummankin suhde kokonaisuuteen on sama. Jos vatsa menee epäkuntoon, niin koko ruumis kärsii. Samoin jos kansan talouselämä menee epäkuntoon, niin kansan ja valtion kokonaisuus siitä kärsii.

Toisena keskuksena on sydän ja verenkierto. Veri kuljettaa ravintoa ruumiin kaikkiin osiin, vieden samalla pois vieraita ja kuluneita jätteitä. Jos sydämen toiminta häiriintyy, jos veren laatu käy huonoksi, niin siitä kärsii koko ruumiin elämä. Tätä vastaa maan hallinto hallitukseineen, virastoineen, virkailijoineen ja oikeuslaituksineen. Hallintoelinten

on toimittava säännöllisesti, rytmillisesti, niin ettei häiriötä kansan elämässä synny. Myöskin virkailijoiden laatu täytyy vastata veren hyvää laatua siinä, että virkakunta on rehellistä, luotettavaa, oikeamielistä ja velvollisuudentuntoista, palvelevaa.

Kolmanneksi on päänsä, aivojen ja hermoston toiminta. Tätä vastaa yleensä sivistyselämä kouluineen, tieteineen, taiteineen, vieläpä tavallisine kirkollisine uskontoineen. Jos aivojen ja hermoston toiminta häiriintyy, silloin häiriintyy ruumiin muukin toiminta. Samoin jos kansan sivistyselämä joutuu häiriötilaan, vaikuttaa se häiriöllisesti kansan kokonaisuuteen.

Neljänneksi tulee vielä hengitys. Vaikka hengitys onkin läheisessä yhteydessä verenkiertoon, niin kuitenkin se on myös erikoinen osasto. Ja on se siitä merkittävä, että hengitys toimii kyllä omintakeisesti, esim. ihmisen nukkessa, mutta se on myös tahdonalainen, niin että ihminen voi pysäyttääkin hengityksensä. Tai hän voi — itämaiseen tapaan — harjoittaa rytmillistä syväänhengitystä. Siten syventäen hengitystään ihminen voi harjaantua hengittämään niin, että hän hengittää myös eetteriä. Tämä on tärkeä huomio. Sillä planeettamme on nyt lähtenyt ns. ylöspäiselle kaudelle, palautumisen tielle, jolloin sen atmosfääri, ilmakerros, tulee yhä eteerisemmäksi. Tästä johtuu, että ihmisten on opittava hengittämään yhä eteerisemmin — voi-

dakseen seurata planeettamme mukana. Mutta tässä ei riitä pelkkä rytmillinen syvänhengitys. Siihen täytyy liittyä myös siveellinen tekijä. Vaikka me harjoittaisimmekin eteeristä syvänhengitystä, on se kuitenkin siveellisesti matalahengitystä silloin, jos me henkisesti elämme vain persoonallisissa tunteissa ja ajatuksissa. Meidän hengityksemme tulee siveellisesti syvähengitykseksi vasta silloin, kun me vuorisaarnan opin mukaisesti opimme hengittämään taivaallisia tunteita ja ajatuksia. Ainoastaan tällä tavalla — niinkuin P. E. huomautti — me voimme jatkuvasti olla mukana maapallon kirkastuvassa elämässä. Muussa tapauksessa me joudumme aikanaan siirtymään toiselle taivaankappaleelle.

Kaikki mitä tässä sanoimme hengityksestä yksilön elämässä, se pitää vastaavasti paikkansa myös kansan elämässä. Moraalista syvänhengitystä kansan elämässä taas edustaa sellainen henkinen valiojoukko, joka elää tietoista henkistä elämää Vuorisaarnan Mestarin johdolla. Ellei sellaista joukkoa ole, silloin kansa on aikanaan tuomittu tukahtumaan, kuolemaan. Mutta jos sellainen joukko on, jos se on riittävän suuri, ja jos se jatkuvasti kasvaa kokemuksessa, tiedossa, taidossa ja vaikuttavuudessa, silloin sellainen kansa elää. Sillä se kykenee jatkuvasti uudestisyntymään.

Edelleen on eräs vastaavaisuus yksilön ja kansan elämässä. Niinkuin ihmisellä on kaksi minää, tämä alempi, persoonallinen, päivätietoinen minä ja korkeampi, henkinen minä, samoin on kansassakin. Kansan päivätietoinen minä on se mahti, joka määrää yhteisessä talouselämässä, valtio- ja sivistyselämässä. Kansan korkeampi minä on näkymättömissä oleva kansallisdeeva, enkeli, kansallishaltia; niinkuin meillä Suomessa Väinämöinen, joka yrittää johtaa kansaansa Vuorisaarnassa viitotetulle Valkoisen Veljeskunnan eli ih-

misyyden tielle. Niinkuin yksilön samoin kansankin murhenäytelmä ja kuolema johtuu siitä, että kansan alempi minä ei kykene — tai ei tahdo — aseftua myötämIELiseen suhteeseen Vuorisaarnan Mestarin johon. Siksi kansat tukahtuvat, kuolevat, yksi toisensa jälkeen.

Tästä tulemmekin vielä erääseen vastaavaisuuteen yksilön ja kansan elämässä. Tämä on jälleensyntyminen. Niinkuin ihminen syntyy jälleen ja jälleen uudeksi persoonallisuudeksi maiseen elämään, samoin tekevät kansatkin. Voimme ymmärtää, että se kansallishaltia, se erikoinen aate, mikä on innoittanut kutakin nykyistä sivistyskansaa, se sama aate on ennen innoittanut jotakin entistä kansaa, joka aikanaan on henkisesti tukahtunut ja kuollut. Niinpä jotkut teosofiset kirjailijat ovat saattaneet lausua joitakin arveluja eräitten nykyisten kansojen entisistä ruumistuksista. Omasta Suomen kansastamme on Pekka Ervast lausunut, että siinä pyrkii esille eli siis jälleensyntymään muinaisen Egyptin sivistys.

Näin olemmekin nyt esityksessämme tulleet Suomen kansaan.

Suomen apostolin piispa Henrikin ajoista alkaen Suomi joutui elämään valtioyhteydessä Ruotsin kanssa. Vuodesta 1581 Suomella oli Suuriruhtinaskunnan arvo, jolloin Ruotsin kuninkaat olivat Suomen suuriruhtinaita. Ruotsin ja Venäjän välisissä sodissa Suomi joutui joskus, niinkuin ns. isonvihan ja pikkuvihan aikana, olemaan tilapäisesti tsaari-Venäjän valtaamana. Vuonna 1809 Ruotsin ja Venäjän osat vaihtuivat siten, että Venäjän tsaari tuli olemaan Suomen suuriruhtinas. Tsaari vakuutti juhlallisesti korottavansa Suomen kansan kansaksi kansakuntien joukkoon. Tätä juhlallista lupausta seuraavat tsaarit kunnioittivat ja noudattivat. Vasta viimeinen tsaari oli kykenemätön antamaan arvoa käytettävänäan olevalle majesteettiudelle. Vetelän

laiskasti ja käytettävänä olevaa majesteettiutta loukkaavasti hän mukautui kapinoiden ministeriensä vaatimukseen sanomalla: ”olkoon niin”. Ja niin alkoivat Suomelle ns. routavuodet, siinä viime vuosisadan vaihteen aikoina.

Nämä routavuodet päättyivät siihen, että 6 p:nä joulukuuta 1917 Suomi oli tilaisudessa julistautumaan täysin itsenäiseksi valtioksi. Mutta heti vuoden 1918 alussa alkoi sisäinen veljessota — kaikkine seuraamuksineen. Niin elettiin vuoteen 1939, jolloin jouduimme sotaan Neuvosto-Venäjän kanssa. Menetimme Karjalan. Vuonna 1941 jouduimme toiseen sotaan, jonka seuraukset tulivat Suomelle entistä raskaammiksi.

Kuvaillaksemme nykyistä asemaa — kirjoitan tätä joulukuussa 1948 — voimme muistaa, että Suomea on myös sanottu neidoksi, Suomi-Neidoksi. Ja tämä Suomi-Neito on nyt joutunut siihen asemaan, jossa sillä on kuin kaksi kilpakosijaa. Näille kilpakosijoille voimme antaa nimet Itä ja Länsi. Ja Suomi-Neidolla tietenkin on joitain koruja, kalleuksia, myötäjäisiä. Se koru on sotalaitos, armeija. Kumpikin kosija ajattelee: jos Suomi-Neito hyväksyy minun kosintani, silloin tuo koru olkoon, lisääntyköön, kasvakoön, komistukoön. Mutta jos Suomi-Neito hylkää minun kosintani, jos hän valitsee kilpakosijani, silloin hiiteen koko tuo koru, koko tuo armeija!

Näin on Suomi-Neito valinnan tai pulman edessä. Jos hän valitsee toisen kosijan, silloin hän voi saada kilpakosijan vihat päällensä. Jos hän taas seisoo töllöttää suu auki hölmön toimettona, odottaen jonkun sinisen ritarin saapumista, silloin voi käydä, että joku kosijoista kaappaa hänet rekeensä, kunnes huomaa, ettei mokomasta neidosta — väkisin kaapattuna — ole mihinkään, vaan heittää hänet luo'olle lokiksi lokottamaan.

Näinollen Suomi-Neidolta kysytään: eikö Sinulla itselläsi ole mitään ajatusta asiassa? Eivätkö oman elämäsi vaiheet ole Sinulle mitään opettaneet? — Ja Neito ajattelee: ”tosiaan, muinaisuudessa minä Aion muodossa heittäydyn koruineni päivineni mereen, päästäkseni irti kosijoistani. Enkö minä vieläkään keksi mitään parempaa? Maltahan, sinä vavahteleva sydämeni... Onhan minulla yksi keino: minähän voin heittää tuon koruni, tuon armeijani, mereen, ja seison sitten koruttomana neitona, pää pystyssä, Taaton taivahisen edessä”.

Ja Neito miettii edelleen, syvenee sekä elettyyn että piilevään elämäänsä. ”Niinhän se on: ei armeijan koru, vaan passiivinen vastarinta ja luottamus elämän oikeuteen, se minut pelasti routavuosien painosta. Kohdalo riisui minulta kaiken koruni, hajotti kokonaan armeijani, niin että minulla ei ollut ollenkaan armeijan korua, kun saavutin vapauteni joulukuussa 1917. Eikö se ole selvä osoitus Taaton taivahisen puolelta, osoitus siitä, millaista tietä minun on kulkeminen?”

— ”On, lapseni”, kuuluu Taaton taivahisen ääni Väinämöisen suulla. ”Sinun korusi ovat tuottaneet sinulle pelkkää onnettomuutta”.

Ja Viisaus jatkaa: on alkanut uusi aika. Korkein johto ei ole enää väkivallan hengen kädessä, vaan on se nimenomaan kädessä taivahisen Taaton. Ihmisen ja kansan on vain omastakin aloitteestaan annettava käteensä taivaisen Isän käteen. Johan Jeesuskin sanoi, että on asetettava taivasten valtakunta ensimmäiselle sijalle, jolloin muu — turvallisuuskin — seuraa vähemmällä puuhalla. Jeesus opettaa ihmisiä ottamaan oppia taivaan linnuista, jotka eivät huolehdi aineellisista asioista.

Tämä lintu-filosofia tuo mieleeni erään asian. Se on suhteemme korkeajännitteiseen sähköjohtoon. Jos on, sanokaamme, 20 tuhannen voltin

sähköjohto ja ihminen koskettaa siihen, niin hän saa sähköiskun, joka jokseenkin varmasti hänet tuhoo. Mutta taivaan lintu asettuu mokomalle sähköjohdolle molemmilla jaloillaan, eikä ole millänsäkään. Se ei tuhoudu.

Jos nyt joku tietoniekka rientää huomauttamaan: "kas, tämä johtuu siitä, että lintu ei muodosta maajohtoa, niinkuin ihminen tekee", niin myönnämme asian niin olevan. Mutta tämä olikin osaksi vertauskuva. Olihan jo edellä puhe siitä, kuinka elämä on käymässä yhä eetterisemmäksi. Elämä on tulemassa yhä korkeajännitteisemmäksi. Emmekä voi välttyä joutumasta koskettamaan tuota elämän korkeajännittyneisyyttä. Ja jos meissä tällöin on maajohto, niin me tuhoudumme. Me tuhoudumme niin yksilöinä kuin kansana.

Ja mikä tuo maajohto tällöin on? Yksilön elämässä se on itsekkyyys, tai paremmin sanoen se seikka, että ihminen asettaa persoonallisen, mammonallisen elämän esimmäiselle sijalle, mutta Vuorisaarnassa viitoitetun ihmisyuden elämän toiselle sijalle. Kansan elämässä tuo hengenvaarallinen maajohto taas on kansan oma armeija, sotalaitos.

Niinpä Valkoinen Veljeskunta tekee työtä saadakseen edes jonkun kansan, edes pienen kansan siltä tavoin herätetyksi, että se kansa omasta vapaasta tahdostaan ja aloitteestaan poistaa tuon hengenvaarallisen maajohdon, sotalaitoksen. Ja meidän suurin, vastuunalaaisuudestamme tietoisin Tietäjämme Pekka Ervast onkin sanonut, että Suomen kansan tehtävänä tulee olemaan täydellinen, vapaaehtoinen aseista riisuutuminen.

Mistä tämän aseista riisuutumisen aloittaisimme? Ajatuksista. On pohdittava asiaa. On siten valmistettava maaperää aseettomuudelle.

Mutta aatokset jäävät merkityksettömiksi, elleivät ne johda tekoon. Yksilöinä meidän on omalta kohdal-

tamme aloitettava. Kansa muodostuu yksilöistä. Jos yksilöinä — olkoon asemamme yhteiskunnassa mikä tahansa — olemme tälle uudistukselle, tälle uuden sivistyksen kulmakiven laskemiselle, tälle välttämättömälle reformille penseitä, henkisesti laiskoja, silloin me osaltamme lisäämme kansankin penseyttä ja henkistä laiskuutta. Ja sellainen johtaa kuolemaan, niin yksilön kuin kansan.

Näinollen tämä esitys on kädenojen jokaiselle Suomen kansalaiselle.

J. R. H.

P. E:n Kannatusliiton kirjoja:

J. R. Hannula:

"Jos Kristusta seuraisin",
sid. 200, nid. 150 mk, "Pa-
ratiisin taru", 200, 150,
"Mestarin sanoma" 200,
150.

Martta Jalava:

"Kasvatustyö" nid. 100.

S. A. Kosonen:

"Päivännousua kohti" 150,
100.

Väinö Lehtonen:

"Elämän arvoitus" 200, 150,
y.m.

"Pohjolan Valo", 10 nume-
roa vuodessa, 250 mk.

Kirjat lähetetään postiva-
paasti, kun hinta seuraa ti-
lausta. Sopiva tilaustapa
postiosoitus. Tilataan osoit-
teella: Neiti Alma Allinnie-
mi, Tampere, S a n t a l a h-
d e n t i e 7 E 13.